

ROZSĄDCA (1) *sb m*

rozsądca, [**rozsądzca**].

o jasne; a *prawdopodobnie jasne* (tak w -ca).

sg *N* rozsądca. ◇ [*pl N* rozsądcy.]

Sł stp: *rozsąca*, *Cn* *notuje*, *Linde XVI w.* (jeden z niżej notowanych przykładów).

1. *Ten, kto ocenia, opiniuje; aestimator Calep, Cn; arbiter, examiner, existimator, iudex, spectator Cn: AEstimator, Qui aestimat, et considerat – Szacarz, Rozsądca. Calep 37b.*

2. [*Sędzia polubowny, rozjemca; arbiter Vulg, Cn; conciliator, disceptator, pacator, pacificator, reconciliator, sequester Cn: Iesliby sie powádzili mężowie/ á vderzyłby który niewiástę brzemienną/ ták żeby poroniłá/ ále lámá żywá zoftálá: podlęze szkodzie/ ileby mąż niewiásty zázadał: á rozsądzczy ofądzą. WujBib Ex 21/22 (Linde).]*

Synonimy: 1. *probierz, szacarz*; 2. *cf ROZSĄDZACZ* .

Cf ROZSĄDNIK, ROZSĄDZACZ

LW